

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
šeštadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Trys pirmininkaujantys aukštieji kunigai

Vyresnysis Viljamas R. Vokeris
Iš Septyniasdešimties

Mus aplankys išmintis ir stiprybė, jei į Pirmąją prezidentūrą žiūrėsime kaip į savo idealą bei vadovavimo pavyzdį.

Koks didelis palaiminimas ir privilegija mums palaikyti prezidentą Tomą S. Monsoną, prezidentą Henri B. Airingą ir prezidentą Dyterį F. Uchdorfą kaip naująją Viešpaties Bažnyčios Pirmąją prezidentūrą.

Pirmą kartą apie pirmosios prezidentūros svarbą sužinojau dar būdamas berniukas, kai augau vakarų Kanadoje. Kai ėjau į senelės ir senelio Vokerių namus, priėmimo kambaryje mane pasitikdavo įrėmintą Bažnyčios Pirmosios prezidentūros nuotrauka. Ją vis dar prisimenu. Atrodė, kad jie stovi tarytum sergėtojai, pasitinkantys visus, kurie užeidavo vidun.

Toje nuostabioje spalvotoje nuotraukoje buvo prezidentas Džordžas Albertas Smitas su savo patarėjais Dž. Rubenu Klarku jaunesn. ir Devidu O. Makėjumi. Toje nuotraukoje jie stovėjo kartu šalia didelio gaublio. Man patiko ta nuotrauka. Tie vyrai buvo tokie gražūs ir orūs. Žinojau, kad tai buvo Dievo pranašas su savo patarėjais.

Toji nuotrauka, kabėjusi mano senelių namų priėmimo kambaryje, galingai paveikė mane. Gyvenau nedideliame prerijoje pasimetusiame Reimondo miestelyje, kuriame gyveno mano seneliai. Galėjau pėsčiomis nueiti į jų namus, todėl dažnai juos lankydavau. Prisimenu, kaip dažnai tyliai vienas sau stovėdavau priėmimo kambaryje pagarbiai žiūrėdamas į tą Pirmosios prezidentūros nuotrauką. Prisimenu, kad galvodavau, kodėl mano seneliai mano, jog svarbu pagerbti Pirmąją prezidentūrą ir gerai matomoje vietoje savo namuose pakabinti tą nuotrauką. Visi įėję ją matė. Galbūt svarbiausia buvo tai, kad jų vaikams ir vaikaičiams ji buvo nuolatinis priminimas apie tai, kas senelio ir senelės širdyje bei gyvenime buvo labai svarbu.

Po daug metų padariau išvadą, kad pakabinti Pirmosios prezidentūros nuotrauką prilygo tam, ką nuostabiai pasakė Jozuė: „Rinkitės šiandien kam tarnausite... bet aš ir mano šeima tarnausime Viešpačiui.“ (Jozuės 24:15.)

Visi atėję į Džeimso ir Feni Voker namus žinojo, kad jų širdyse yra parašyta: „Bet mes ir mūsų namai tarnausime Viešpačiui.“ Būdamas jų vaikaitis tai žinojau ir niekada nepamiršau.

Būdamas berniukas gerai nesupratau, kodėl yra svarbu, kad Pirmojoje prezidentūroje būtų trys, o ne vienas prezidentas. Žinoma, žinojau, kad Jėzus buvo išsirinkęs Petrą, Jokūbą ir Joną, o ne vien Petrą. Žinojau, kad mano tėvas buvo vienas iš trijų vyrų vyskupijoje ir tarnavo patarėju vyskupui Dž. O. Hikenui. Žinojau, kad mano senelis buvo kuolo prezidentas ir kad jis turėjo du patarėjus, kurie buvo greta jo (prezidentas Džonas Alenas ir prezidentas Leslis Palmeris).

Visais tais atvejais buvo *prezidentūra*, kurioje buvo ne vienas vadovas, bet trys, vadovaujantys kartu. Pradinukų organizacijoje išmokau Tikėjimo Teiginius ir pamilau juos. Tikėjimo Teiginiai mūsų jaunimui, kai šie mokosi pagrindinių Bažnyčios doktrinų, suteikia ramybės ir tikrumo. Tada sužinojau, kad „evangelijai skelbti ir jos apeigoms atlikti [žmogus turi būti pašauktas] Dievo per pranašystę bei rankų uždėjimu tų, kurie yra įgalioti“ (Tikėjimo teiginiai 1:5).

1835 metais Viešpats pranašui Džozefui Smitui apreiškė teisingą Bažnyčios prezidentūrų tvarką:

„Turi būti... prezidentai, arba pirmininkaujantieji pareigūnai...

Trys Melchizedeko kunigystės pirmininkaujantys aukštieji kunigai, tos grupės išrinkti, paskirti ir iššventinti į tą pareigybę, ir palaikyti bažnyčios pasitikėjimu, tikėjimu ir malda, sudaro Bažnyčios Prezidentūros kvorumą.“ (DS 107:21–22.)

„Trijų prezidentų... kvorumas“ (DS 107:29) – ne prezidento ir dviejų viceprezidentų – bet trijų pirmininkaujančių aukštųjų kunigų. Trijų prezidentų kvorumas – Viešpaties Bažnyčios Pirmoji prezidentūra.

Pasaulis taip nesiorganizuoja, tačiau būtent taip Viešpats suorganizavo ir suformavo savo Bažnyčią.

Mintyse atgyja Raštų ištrauka:

„Juk mano mintys – ne jūsų mintys, o mano keliai – ne jūsų keliai, – tai Viešpaties žodis. Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip mano keliai viršija jūsų kelius ir mano mintys – jūsų mintis.“ (Izaijo 55:8–9.)

Sulaukęs maždaug septinto gimtadienio šiek tiek sužinojau apie pareigų perėmimą Prezidentūroje, kai mirė prezidentas Džordžas Albertas Smitas. Kažkada vėliau ta nuotrauka senelio ir senelės prieškambarėje buvo pakeista nuostabia prezidento Deivido O. Makėjaus ir jo patarėjų Styveno L. Ričardso bei Dž. Rubeno Klarko jaunesniojo nuotrauka.

Būdamas berniukas tikrai nesupratau pareigų perėmimo Prezidentūroje reikšmingumo, tačiau žinojau, kad pranašas mirė ir kad mus veda naujasis Dievo pranašas kartu su dviem patarėjais.

Kai buvau 13-os, mane pakvietė į vyskupo Miurėjaus Holto biurą ir jis mane pašaukė tarnauti diakonų kvorumo prezidentu. Jis pasakė man, kad turiu eiti namo ir melstis apie tai, kas turėtų būti mano patarėjai. Jis mokė mane, kad Viešpats man padės apsispręsti. Ir JIS padėjo. Tada sužinojau apie patarėjus ir pradėjau matyti, kodėl Viešpats savo Bažnyčiai vadovavo per prezidentūras, o ne tik prezidentus. Mylėjau savo patarėjus Diakonų kvorume, ir mes meldėmės bei stipriai darbavomės siekdami padėti kvorumo berniukams. Vyskupas Holtas mokė mane prezidentūrų modelio ir kaip Viešpaties Bažnyčioje turėtų veikti prezidentūra.

Vėliau tarnaudamas kitų kvorumų prezidentu, jau žinojau apie patarėjų svarbą ir žinojau, kad Viešpats man padės juos pasirinkti, visai taip, kaip mane mokė mano vyskupas.

Būdamas diakonų kvorumo prezidentas ir vėliau vyskupas bei kuolo prezidentas žinojau, kad kiek beturėčiau išminties, supratimo ar sugebėjimo, jie bus stipriai padidinti, jei aš, priimdamas bet kokį tuo metu reikalingą sprendimą, įtrauksiu savo patarėjus. Supratau, kad tarnavimo drauge kaip prezidentūra privalumai buvo nuostabūs ir didingi.

Supratau, kodėl Viešpats nurodė, kad Jo bažnyčiai vadovautų trys pirmininkaujantys aukštieji kunigai ir kodėl ta vadovavimo forma yra nurodyta beveik visai Bažnyčiai.

Viešpats pasakė: „Aš visame duosiu jums modelį, kad nebūtumėte apgauti.“ (DS 52:14.) Jis mums davė vadovavimo modelį. Prezidentas Gordonas B. Hinklis mokė: „Kiekvienai Bažnyčios organizacijai, išskyrus Septyniasdešimties [ir Dvylikos] kvorumus, pirmininkauja trijų asmenų prezidentūra.“ (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 94.)

Be to, pagalbinėms organizacijoms visuose lygmenyse vadovauja prezidentas ir du patarėjai. Visi tarnavimo drauge kaip prezidentūra palaiminimai ir privalumai galioja tiek pagalbinėms organizacijoms, tiek kunigystės kvorumams.

Kiekvienas iš mūsų, kurie Bažnyčioje tarnauja kokiose nors prezidentūrose, turėtų žiūrėti į Pirmąją prezidentūrą kaip savo modelį ir pavyzdį, kurio turėtų laikytis vykdydami savo, kaip prievaizdų, pareigas. Turėtume stengtis būti panašūs į juos bei kartu kaip ir jie darbuotis meilėje bei daroje.

Prezidentas Gordonas B. Hinklis dažnai kalbėjo apie patarėjų svarbą: Jis pasakė: „Viešpats juos (patarėjus) paskyrė su tikslu.“ (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 94.)

Prezidentas Gordonas B. Hinklis mus mokė toliau: „Kiekvieną rytą, išskyrus pirmadieni, Pirmoji prezidentūra susitinka (tuomet, kai esame mieste). Paprašau, kad prezidentas Faustas pristatytų savo reikalus, ir mes aptariame juos bei priimame sprendimą. Paprašau, kad prezidentas Monsonas pristatytų savo reikalus, ir mes aptariame juos bei priimame sprendimą. Tuomet aš pristatau tuos klausimus, kuriuos noriu pristatyti, ir mes aptariame juos bei priimame sprendimą. Mes dirbame kartu. Jūs negalite veikti pavieniui prezidentūroje. Patarėjai, koks nuostabus dalykas yra patarėjai. Jie jus gelbsti nuo neteisingų dalykų ir padeda elgtis teisingai...“ (GBH *Teachings*, p. 95; žr. GBH, *Ensign*, Oct 1990, “In Counselors There is Safety”.)

Prezidento Džozefo F. Smito patarėjas kartą papasakojo, kaip Pirmoji prezidentūra priimdavo sprendimus: „Kai (Bažnyčios prezidentui) reikėjo svarstyti bylą, jis ir jo patarėjai aptardavo ją bei *rimtai įsigilindavo, kol priedavo prie tos pačios išvados*.“ (Anthon H. Lund, in Conference Report, June 1919, 19; kursyvas pridėtas.)

Šito modelio turėtume laikytis prezidentūrose.

Apreiškimai mus moko, kad sprendimus kvorumuose ir prezidentūrose turime priimti: „su visu teismumu, šventumu ir širdies nusižeminimu, romumu ir didžiu kantrumu, susivaldymu, kantrybe, dievotumu, brolišku maloningumu ir tikrąja meile“ (DS 107:30).

Viešpats mums davė modelį.

Šiandien mes palaikėme Bažnyčios naująją Pirmąją prezidentūrą. Jie mus mokys ir parodys pavyzdį, kuriuo turimi sekti. Mus aplankys išmintis ir stiprybė, jei į Pirmąją prezidentūrą žiūrėsime kaip į savo idealą bei vadovavimo pavyzdį.

Mūsų šeimas aplankys didžiuliai palaiminimai, kai savo vaikus ir vaikaičius mokysime mylėti bei palaikyti Bažnyčios vadovus. Būdamas jaunas berniukas, stovėdamas savo senelio namuose žinojau, kad mums vadovauja Dievo vyrai, kuriuos Viešpats pastatė mus vesti.

Tai žinau ir dabar. Liudiju, kad tai yra Viešpaties Jėzaus Kristaus darbas. Mums vadovauja Jo apaštalai ir pranašai. Liudiju, kad vyriausią apaštalą, prezidentą Tomą S. Monsoną, pašaukė Dievas ir kad jis bei jo du kilnūs patarėjai mus ves pagal Viešpaties, kurio ir yra ši Bažnyčia, valią. Šventuoju Jėzaus Kristaus vardu, amen.